

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 340/2016
28.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије – Министарства одбране, Војно грађевински центар „Београд“, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове из Београда, против тужених АА из ..., ББ и ВВ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Раде Цвијетић, адвокат у ..., ради отказа уговора о коришћењу стана и исељења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 2733/14 од 10.12.2014. године, у седници већа одржаној 28.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 2733/14 од 10.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду број Гж 2733/14 од 10.12.2014. године је одбијена као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду број П 51543/10 од 04.10.2013. године којом је као неоснован одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се откаже уговор о коришћењу стана број 1/3591/77 од 03.11.1977. године закључен између Дирекције за управљање и газдовање Војним стамбеним фондом са једне стране и туженог АА као носиоца станарског права са друге стране и да се обавезу тужени АА, ББ и ВВ да се са свим лицима и стварима иселе из стана број ... у улици ... број ... у ..., те да испражњен стан од свих лица и ствари предају у посед тужиле. Обавезана је тужиле да туженима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 396.000,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду, тужиле је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није основан

ревизијски навод тужиле да је учињена битна повреда поступка из тачка 12. наведеног члана ЗПП (погрешно означен као члан 374. став 2. тачка 12. ЗПП), јер изрека пресуде не противуречи разлозима и нема противречности о одлучним чињеницама и разлога пресуде и садржини записника.

Према утврђеним чињеницама тужени АА је био носилац станарског права у улици ... број ... у Уговором закљученим са Дирекцијом за изградњу и реконструкцију Београда је уговорено да му престане станарско право на том стану и тужени се обавезао да се са свим корисницима стана пресели у једноособан стан број ... на ... спрату у улици ... број ... у ..., површине 50,88 м². Потом је Команда одбране града Београда 16.05.1977. године донела решење којим је туженом АА дат на коришћење описани стан. Наведено је да су корисници стана жена ГГ и кћери ДД, ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ. На основу тог решења тужени АА је закључио уговор о коришћењу стана са Дирекцијом за управљање и газдовање војним стамбеним фондом у коме је наведено ко ће користити предметни стан (жена и четири ћерке). Тужени се са женом и ћеркама уселио у стан 1977. године. Ћерка ДД се 05.11.1978. године удала за ЗЗ, а у браку су добили ћерке ББ, сада ББ и ВВ (друго и трећетужене). Тужени се у току 1978. или 1979. године са супругом и ћеркама ЂЂ, ЕЕ и ЖЖ преселио у ... у кућу коју је градио са сином ИИ. У спорном стану је остала да живи ћерка ДД, удата ... са супругом и касније рођеним ћеркама. Ћерка туженог, ДД умрла је 1995. године, а њен супруг ЗЗ је умро 2005. године. У стану су остале да живе унук туженог АА, ББ са својим супругом и ћерком и тужена ВВ. Тужени АА живи у породичној кући у ... површине 80 м² са подрумом површине 40 м² који је адаптиран у стамбени простор. Ту кућу је зидао заједно са сином ИИ и њих двојица су сувласници свако у по ½ дела. Сада у кући живи тужени АА са супругом, ћерком и њеним супругом и њихових четворо деце. Син ИИ живи у свом делу куће са супругом и њихових четворо деце.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев јер су утврдили да се тужени АА са породицом уселио у спорни стан 1977. године и тако стекао станарско право. Након удаје ћерке ДД тужени се са супругом и три ћерке преселио у породичну кућу у ... коју је зидао заједно са сином ИИ, али која не одговара потребама туженог и свих чланова његовог породичног домаћинства.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили члан 14. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“ број 29/73) и члан 4. Друштвеног договора о мерилима за рационално коришћење стана („Службени лист Града Београда број 14/75).

Одредбом члана 14. став 1. Закона о стамбеним односима је прописано да ако носилац станарског права или малолетни чланови његовог породичног домаћинства имају или стекну у својину породичну стамбену зграду или стан у одређеним насељеним местима у општини, дужан је да са осталим корисницима стана се исели из стана који користи по уговору о коришћењу стана и да се усели у свој празан стан, односно празан стан у својини малолетног члана породичног домаћинства, ако тај стан одговара његовим потребама и потребама чланова његовог породичног домаћинства, који заједно са њим станују. Према члану 8. став 1. истог Закона као одговарајући стан се сматра стан који узимајући у обзир све услове становања, а нарочито величину, удобност и место на коме се налази, битно не погоршава услове становања носиоца станарског права који би се у тај стан уселио. Према одредби члана 4. Друштвеног

договора је прописано да је рационално искоришћен стан онај у коме број соба одговара броју корисника стана.

Тужила тражи исељење тужених из разлога што се тужени АА наводно није уселио у добијени стан и да зато није стекао станарско право на стану и зато што је стекао у својину породичну кућу у

Врховни касациони суд је ценио да је утврђено у поступку да се АА у спорни стан уселио 1977. године са женом и са четворо деце, а да је стан површине 50,88 м², што није било одговарајуће за број чланова домаћинства. Такође је утврђено да ни површна куће не одговара потребама бројног породичног домаћинства туженог АА. Из тих разлога је ревизијски суд прихватио оправданим разлог што се породица ... поделила тако што је једна ћерка са породицом остала да станује у спорном стану, а тужени се са осталим члановима породице преселио у кућу и зато је правилно одбијен тужбени захтев тужиле.

Ревидент понавља жалбене разлоге да се тужени АА није никада уселио у стан у улици ... број ... у ... и да није ни стекао станарско право. Ревидент овом тврдњом оспорава правилност утврђене чињенице о уселењу туженог АА, а због чега се ревизија не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић